

Kaj bo zdaj? Ata župan so sicer skušali obdržati mirno kri, dvignili so šibo in konja udarili, da bi spet šel naprej. Še enkrat, še dvakrat, pa ni nič pomagalo.

Grobna tišina...

Tedaj pa konj nenadoma dvigne glavo visoko v zrak, žalostno pogleda po Zaplankarjih, kakor da prosi usmiljenja, potem se pa zgrudi v ojnica na tla, da je voz kar zaškripal.

Mati županja so se tako prestrašili, da so obupno kriknili in zacvilili in nezavestni obležali na vozu...

»Vode!« so zavpili ljudje.

Nesrečni konj je še trikrat brcnil s prednjo nogo in bilo je po njem. Poginil je vpricho vseh Zaplank — — —

Atu županu so pritekale solze...

»Konj je bil vendar lačen, ves ranjen, pobit in bolan! Kako ste pač mogli, ata župan, kupiti takega konja?«

»Saj sem ga kupil z dovoljenjem občinskega odbora.« so zastokali ata župan in žalostno gledali pred seboj poginulega konja, na svoji desni pa nezavestno soprogo Uršo, ki so jo močili z vodo.

»Zaplankarji moji!« so rekli ata župan Teleban, ko so si malo obrisali solze. »Pojdite k Dolgemu mostu in tam vse cigane obesite na vrbe! Ti so mi prodali konja. Vse obesite!«

»Huraaa!« so zavpili Zaplankarji in zdrveli proti Dolgemu mostu. Toda tam niso dobili drugega kakor malo povaljane trave, kjer so cigani šotorili čez noč...

Pri vsi ti žalostni zgodbi so se prav za prav še najbolj hrabro odrezali mati županja Urša. Resnici na ljubo bodi povedano, da so zjutraj, ko so padli v nezavest, že malo gledali s konjem na drugi svet, a to je bila malenkost. Zvečer so se jim spet vrnila stare moči, pograbili so težek korobač in svojega moža župana Telebana tako namlatili, da so ata točili bridke solze kesanja in potem niso nikoli več mislili na konja.

Kristina Vrhovec:

Ivje.

(Kadar pred svetim božičnim praznikom ivje pokrije smreke.)

(Legenda.)

V nebesih je brez števila angelčkov. Samo Bog ve za njihovo število, ki je tako veliko, da ga še Marija in sveti Jožef ne vesta. In takole pred božičem je največje veselje angelčkov, da okrasijo božična brevesca, ki jih

Joj, joj, konj je poginil!

bo Jezušček nesel na zemljo pridnim otrokom. Pri drevescih pa nimajo vsi angelčki posla, saj veste, ko jih je pa toliko. Kdo bi neki preštel vse! Nekoč, tega je že mnogo dalj ko sto let, morda že tisoč let, se je zgodilo tole:

Vsi tisti angelci, ki niso imeli dela pri krašenju božičnih drevesc so se zbrali in šli k Mariji, ki je s sveto Klaro šivala angelčkom tople zimske plaščke za na zemljo. Pomagale so sveta Ana, sveta Amanda in še nekaj drugih svetnic, ki so pa imele tako težka imena, da si jih angelci niso mogli zapomniti. Mariji se je čudno zdelo, zakaj so najmanjši nebeški prebivalci tako tihi in žalostni. Ko so ji povedali, da so odveč pri delu za Jezuščka, jih je potolažila. Naročila jim je, naj pridejo zvečer v šivalnico tedaj, ko bo angel Gabrijel obesil luno na nebo. Če pa te ne bo treba nocoj, pa bo gotovo prižgal sveti Peter nočno svetilko ob okencu pri nebeških vratih.

In Marija je šla k Bogu Očetu. Prav gotovo ne uganete, kaj se je pogovorila z njim.

Zvečer sveti Peter še ni dobro privil svoje lučke, ko so angelci že spet trkali na vrata nebeške šivalnice. Marija jim je odprla in jim potem tole pripovedovala:

»Na svetu je mnogo velikih ljudi, ki jih Jezušček ne obdaruje s smrečico. Tudi tem je treba napraviti veselje. Letos še ni snega, ki bi pokrtil in okrasil zelene smreke po gozdovih. Zato poberite vso belo svilo po šivalnici, kar je je ostalo od angelskih plaščkov, in okrasite z njo ponoči smreke, da bodo tudi dobri veliki ljudje imeli veselje.«

To je bilo radostnih vzklikov med angelci! In še vedno nove trume so se vsipale v šivalnico. Vse koščke svile so pobrali in jo razcefrali, da so bile same tenké nitke. Nekateri angelčki so imeli kmalu polna naročja in so hiteli z njo na zemljo. Plavali so v gozdu okrog smrek in stresali nanje bele nitke. Takrat pa je bilo na zemlji že zelo mrzlo in drobni kosci so se strdili, da so bili res kot igle. Pozno v noč so angelci imeli delo.

Kako so se ljudje čudili drugo jutro! Saj vendar ni padal sneg ponoči! Pa so smreke tako lepo bele. In imenovali so srebrne iglice — ivje.

Ker nekateri angelci niso bili preveč natančni, so tudi drugo drevje nekoliko obsuli. No, pa nazadnje so bile smreke vendarle še najlepše.

Tako se godi od takrat vsako leto. Kadar pa ljubi Bog pove, da bo o božiču mnogo dela, ker bo treba delati sneg, prosijo angelci, da bi smeli že pred božičem okrasiti drevesa za velike ljudi. In Bog jim vedno dovoli.

Angelci pa res nočejo biti brez dela.

